

1. EEN PRACHTIGE VERZAMELING

door David Ely

'Geef me een kusje.'

Met zijn ogen dicht draaide Gregory lui zijn hoofd naar haar toe. Hij voelde het zand langs zijn nek afglijden. Hun hoofden lagen zo dicht bij elkaar dat hij haar adem op zijn gezicht voelde.

'Een kusje,' herhaalde Louisa.

Met het puntje van zijn tong raakte hij haar lippen aan.

Toen deed hij alsof hij erin ging bijten - hij zag hoe zij zich dromerig aan die kleine hartstochtelijkheid wilde overgeven - maar in plaats daarvan kuste hij haar plotseling vluchtig en liet zich weer in het hete zand terugrollen. Ze liet hem niet met rust.

Plagend ging zij met een vinger over zijn borst en dan, terwijl ze op een elleboog steunde en aandachtig en nieuwsgierig zijn gezicht bestudeerde, liet zij haar vinger in een elektrische snelle siddering over zijn armen en ook over zijn benen glijden.

Uit wraak zette Gregory haar gedetailleerd uiteen hoe hij haar zou pakken; hier op het strand, ten aanschouwen van een tiental zonnebaders en onvermoeibare schelpenzoekers.

Louisa deed alsof ze geschokt was, maar hij wist dat ze in haar hart genoot van zijn stem, zijn woorden en het visioen van een verboden extase.

Zo bleven ze elkaar plagen en uitdagen tot Gregory het niet langer kon uithouden en over het droge zand naar de branding stoomde. Het water bracht hem weer tot rust, maar toen hij terug waadde, zijn haar fatsoeneerde en het zeewier van zijn enkels schopte, was de bittere nasmaak nog niet weggespoeld: weer was het Louisa geweest die met het spelletje was begonnen en weer had ze hem verslagen. Ze was altijd bereid zijn hartstocht op te wekken onder omstandigheden die alleen tot frustraties konden leiden. Ze scheen er gewoon behagen in te scheppen alsof ze hem en zichzelf telkens weer wilde bewijzen dat zij de sterkste was.

Hoewel ze zo goed als verloofd waren, weigerde ze wat ze zo delicaat de *'bekroning'* noemde.

Hij liep het strand op. Met opgetrokken knieën zat ze haar zwarte haar te borstelen; ze glimlachte spottend. Haar borsten bewogen met het ritme van haar opgeheven armen; Gregory ging, vernederd en verbitterd, enkele meters verder zitten.

Even sloeg hij haar gade; toen haar houding en bewegingen opzettelijk uitdagend werden, keek hij de andere kant uit om nog meer bewijzen van haar macht te voorkomen.

'Daar komt je moeder aan,' zei hij. Langs het hele strand waren vrouwen van middelbare leeftijd met een strohoek of zakdoek op en gewapend met manden, op zoek naar schelpen. Wanneer ze iets meenden te ontdekken, bogen ze zich met verraste kreetjes voorover

waarbij ze elkaar hun brede achterwerken toonden. Boven hen zweefden, wendden, keerden en doken de meeuwen. De vogels zochten vlees, de vrouwen de harde glinsterende schelpen. Samen zochten ze de vloedlijn af.

Mevrouw Wainwright haastte zich over het strand naar hen toe, op bloedrode sandalen. Stralend van vreugde hield ze iets omhoog.

'Lieverds, een leeuwenklauw !'

Ze trippelde als een kwiek vogeltje opgewonden en gemaakt vrolijk. Gregory bespeurde een mengeling van parfum, zout, zonnebrandolie en zweet.

'Niet gek,' zei hij beleefd.

Triomfantelijk liet mevrouw Wainwright de schelp bewonderen; toen deed ze een greep in haar mand:

'Bekijk dit eens!'

Het was een kolossaal weekdier; nat en levend.

Ze gaf het aan Gregory, deed toen de mand open. Er zaten er nog twee in. Trots stalde ze die op het zand uit.

'Hoe krijg je die dieren eruit?'

'Eruit?'

Mevrouw Wainwright keek hem schalks aan en legde een zachte hand op zijn arm.

'Als het heren zijn,' zei ze, 'welnu dan zullen ze er eenvoudig uit wandelen.' Gregory voelde haar nagels op zijn huid tikken.

'En als ze weigeren?'

'Dan zal ik ze moeten uitkoken,' zei mevrouw Wainwright.

'Uitkoken?'

Gregory bekeek de schelp. Het dier had een paar centimeter van zijn glibberige lijf behoedzaam naar buiten gewerkt. Hij raakte het aan en het trok zich terug.

Louisa legde zakelijk uit:

'Je legt ze een poosje in kokend water, daar gaan ze aan dood. Dan peuter je ze eruit.'

'Het klinkt onsmakelijk.'

Ze haalde haar schouders op.

'Het ergste komt later. Er blijven altijd kleine stukjes in de schelp achter en dus moet je ze buiten in de zon leggen.'

'Waarom?'

'Dan doen de mieren de rest.'

'Maar ze stinken een uur in de wind.'

'Dat moet je ervoor over hebben,' zei mevrouw Wainwright.

Met overdreven tederheid nam ze het weekdier van Gregory over.

'Als jullie de ware schelpengeest hadden, lieverds, dan zouden jullie hier niet blijven zitten.'

Ze lachte en wiegde met haar heupen, het vrolijke weeuwetje.

'Maar misschien vinden jullie elkaar interessanter.'

Om haar luchthartige vrolijkheid te demonstreren, maakte ze een pirouette en trippelde weg. Vanaf de waterkant riep ze:

'Denk eraan -om vijf uur borrelen!'